

Dominik Chmielewski SDB

JEHO LÁSKA ŤA UZDRAVÍ

 ZACHEJ.sk

**JEHO LÁSKA
ŤA UZDRAVÍ**

Dominik Chmielewski SDB

JEHO LÁSKA ŤA UZDRAVÍ

Copyright: © 2019 BY WYDAWNICTWO SUMUS
All rights reserved.
www.sumuswydawnictwo.pl

z poľského originálu *Jego miłość Cię uleczy*

Vydal: © Zachej.sk, 2020

Preklad: © Pavol Petrík

Grafika: © Bookwork.sk

Jazyková korektúra: PhDr. Adriana Matoláková, PhD.

Nihil obstat: prof. ThDr. Cyril Hišem, PhD.

Imprimatur: Mons. Bernard Bober, arcibiskup metropolita,
ABÚ Košice - prot. č. 1119/20, 06. 11. 2020

Biblické citáty sú uvedené podľa oficiálneho katolíckeho
prekladu Svätého písma (SSV, 2016).

ISBN: 978-80-8211-276-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Úvod

Celý môj život bol spojený s bojovými umeniami - bola to prioritou môjho života. Dve hodiny denne som meditoval zen, jogu, trikrát denne - mentálne i fyzicky - som cvičil karate. Keď som mal 21 rokov, stal som sa riaditeľom v Poľskom zväze bojových umení v Bydgoszczi, kde som mal na starosti karate. Mal som stupeň tri a školil som ľudí v bojovej forme karate. Vtedy som študoval teológiu a filozofiu. Napísal som licenciátnu prácu na tému možnosti spojenia filozofie Ďalekého východu s kresťanstvom. Za prácu som dostal dvojku.

Bolo to obdobie, keď katechéza ešte len prichádzala do škôl. Požiadali ma, aby som na jednej z nich učil náboženstvo. Súhlasil som. Už vtedy som viedol školenia na dvoch súkromných školách bojových umení. V tom čase mi to dávalo veľké finančné možnosti. Neskutočne to budovalo moje ego. Na zábavách, na diskotékach, kde som sa objavil, na mňa ľudia ukazovali a hovorili: „Pozri sa, to je ten karatista, ktorý strašne naložil...“ S odstupom času vidím, že to bolo trápne, ale vtedy ma to strašne vzrušovalo... V tom čase som začal uvažovať o veľmi konkrétnom rozhodnutí, že celý svoj život zasväťím východným bojovým umeniam. Chcel som ísť na Okinavu a do

konca života trénovať pod dohľadom tamojších veľkých majstrov. Vedel som, že ten pobyt bude spojený s veľmi konkrétnou iniciáciou v bojových umeniach, ktorú môžeme prirovnať ku krstu v kresťanstve. Spočíva v tom, že celú svoju myseľ a telo odovzdávame na celý život duchu karate. Je to duch budhizmu, duch bojujúcej agresivity - napriek tomu, že sa zdôrazňuje obrana.

Moja rodina je hlboko veriaca. Mali sme zvyk každý deň sa spoločne pomodliť desiatok ruženca. Ja sám som si ešte vtedy neuvedomil istú prekvapujúcu vec: bolo mi čoraz ťažšie sústrediť sa na modlitbu. Každú nedeľu som chodil na svätú omšu, ale moja myseľ sa vôbec nedokázala sústrediť na Eucharistiu. Na druhej strane som mohol napríklad bez ťažkostí hodinu meditovať zen v úplnom uvoľnení a tichu. Sústredil som sa na energie, ktoré prúdili v mojom tele. Až potom, keď som zažil Ducha Svätého, som pochopil, že sú to dve úplne rozdielne moci, ktoré v nás pôsobia. Nie je pravda, že jediný a pravdivý Boh je vrcholom hory a vedú k nemu rôzne duchovné cesty. Ale to musí zažiť každý sám.

V tom čase som pôsobil aj v charizmatickej obnove ako hudobný animátor. Istý známy kňaz ma pozval do Medžugoria. Hovoril, že sa tam zjavuje Božia Matka a tak ďalej...

O chvíľu sa k tomu vrátim, ale najprv sa vám musím k niečomu priznať. Mal som veľké problémy, aby som prišiel na tento svet, aby som sa narodil. Prvé dieťa moja mama spontánne potratila a keď bola v požehnanom stave so mnou, veľmi sa bála, či sa narodím. Počas tehotenstva vyšetrenie ukázalo, že som ovinutý pupoč-

nou šnúrou tak, že keď sa rozhodnem opustiť mamino lono, udusím sa. Lekári nevedeli, čo majú robiť. Vtedy sa moja mama začala veľmi vrúcne modliť k Božej Matke a vedome jej povedala, že ma jej odovzdá, že Mária so mnou môže robiť, čo chce, len aby som sa narodil. Ako sa onedlho ukázalo, pupočná šnúra „nevedno prečo“ v tej správnej chvíli zázračne praskla - na údiv lekárov - a ja som sa krásne narodil. Nielenže som sa neudusil, ale narodil som sa celý a zdravý.

Vrátim sa k Medžugoriu. Keď sme ta prišli - ja a moji dvaja kamaráti tiež spojení s bojovými umeniami -, zaskočila nás intenzita programu. Doma som mal problém pomodliť sa jeden desiatok a tam som sa mal pomodliť celé tri časti ruženca! A navyše ešte svätá omša, modlitba za uzdravenie, modlitba za oslobodenie... Keď sme už tam, pomyslel som si, tak poďme. Najviac ma na začiatku prekvapilo to, že modlitby, ktoré sme sa modlili doma, ma nudili, ale tam sa modlia s ľahkosťou, s radosťou, so životom. Rozhodol som sa však byť na tomto mieste veľmi chladným a analytickým človekom. Nechcel som podľahnúť sugesciám druhých ľudí a nadprirodzeným udalostiam, ktoré sa tam diali.

Na druhý deň sme boli pozvaní na vrch Podbrdo na zjavenie Božej Matky. Prišlo tam okolo dvetisíc ľudí. S kamarátmi som sa prepchal ku krížu, pri ktorom sa zjavuje Mária, aby som bol čo najbližšie tejto nezvyčajnej udalosti. Bolo 21.30. Zázračná atmosféra, rozmodnení ľudia, spevy zvelebujúce Ježiša... Zrazu som si uvedomil, že stojím pri Ivanovi - jednom z vizionárov. Ešte si pamätám, že som kamarátom povedal: „Pozrite sa, to je

dokonalý zen. Tak by sme mali meditovať, v takej sústreďenosti ako ten chlapík tuná.“

Okolo 22.30 sa to stalo... Ivan zrazu padol, pokľakol, zdvihol hlavu a začal sa s niekým rozprávať. Upadol do extázy. Kňaz, ktorý bol s ním, vzal mikrofón a povedal, že Božia Matka prišla a už je medzi nami. Všetci si kľakli. Ja som sa voči tomu búril a nechcel som pokľaknúť. Chcel som všetko skepticky a pokojne analyzovať. Ale v istej chvíli sa niečo stalo. Prišla ku mne úžasná vlna nehy a takého šťastia, že moje telo, moje emócie, všetko sa vo mne začalo úplne rúcať. Začal som plakať ako dieťa. Tento zážitok bol úplne iný ako tie, ktoré som mal počas meditácií po pätnástich rokoch tréningu. Cítil som najneobyčajnejšiu ženu. Od najkrajšieho dievčaťa vo vesmíre prúdila veľmi jemná, veľmi subtilná a príjemná sila. Úplne ma to rozhodilo. Cítil som, akoby ma niekto objímal, modlil sa nado mnou a šepkal mi priamo do srdca, že som veľmi milovaný. Trvalo to asi pätnásť minút. Potom vizionár vstal, vzal mikrofón a začal hovoriť o tom, čo Božia Matka povedala, ako vyzerala...

Vtedy sa mi úplne zrútila predstava o Márii, akú som si dovtedy v sebe nosil. Predtým som si ju predstavoval sediacu na tróne, so žezlom a dieťaťom v náručí. Pozerala sa z diaľky na tento svet ako niekto veľmi vzdialený. Modlil som sa k nej Zdravasy, ale v skutočnosti som ju vôbec necítil. A tu počujem, že Mária vyzerá viac-menej na sedemnášť - osemnášť rokov, má okolo 164 centimetrov, modré oči, čierne vlasy, je neobyčajne jemná, ale sila, ktorá z nej prúdi, ktorá prúdi z jej pohľadu, sa nedá ani predstaviť. Najmä jej oči sú úžasné. Vizionári neupa-

dajú do extázy pre samotnú skutočnosť, že vidia Božiu Matku, ale len z dôvodu obrovského zážitku spojeného s tým, ako vyzerá. Ivan hovorí, že ju nazýva peknou, ale to slovo v súvislosti s ňou nič neznamena. Treba ju uvidieť, aby sme pochopili. Jej krása nie je stadiaľto, nie je z tohto sveta. Hovorí, že nikdy nevidel krajšie dievča. Je taká jemná a taká pekná! Ďalšia vizionárka hovorila to isté - že nemôže nájsť slová, aby opísala Máriinu krásu, lebo na zemi takáto krása neexistuje. Nejestvuje človek, ktorý by sa jej podobal. Je vždy krajšia. Keď je niekto pri nej, má chuť len plakať od šťastia...

Neskôr som napísal licenciátnu prácu o zjaveniach Božej Matky v kresťanstve. Ukázalo sa, že za tých dvetisíc rokov všetci, ktorým sa Mária zjavila, videli prakticky to isté: najkrajšie dospievajúce dievča na svete. Bolo také nádherné, že sa to nedá opísať. Keď sa človek na Máriu pozerá, úplne zmäkne. Ten, kto Máriu skutočne objavil, ten objavil vyžarovanie jej úžasnej nehy a lásky, jemnosti spojenej s úžasnou silou a vôľou bojovať so satanom. Taká je Mária z Nazareta, najväčšia Božia bojovníčka. Kdekoľvek sa zjaví, satan je zdrvený.

Po tomto zjavení si ľudia navzájom padali do náručia. Zavládla veľká radosť a pokoj. V stave povznesenia sa ľudia začali vracaa do svojich izieb a ja som sa šokovaný rozhodol sadnúť si na kameň pod krížom. Tam som Márii povedal:

„Ak je to všetko, čo sa tu deje, pravda a nielen emocionálne nadšenie, prosím ťa, Mária, aby si ešte raz prišla a ostala tu so mnou, lebo musím v živote niečo dôležité urobiť a musím ti o tom povedať.“

A ešte raz som dostal dar veľmi silného vnímania jej prítomnosti. Sedel som na tom kameni, ona sedela vedľa mňa a hovoril som jej o všetkom, o celom svojom živote, o budúcnosti... Čo to bol za pocit? Nezabudnem na to do konca života.

Nakoniec mi kamarát hovorí: „Dominik, ideme do izby. Pozri sa, ako dlho tu už sedíme...” Poprosil som ho: „Nechaj ma ešte polhodinu.“

A on na to: „Pozri sa, koľko je hodín.“

Pozrel som sa na hodinky: 1.30 v noci. Neveril som, že som tam sedel tak dlho. Čas jednoducho pre mňa prestal existovať.

Napokon sme sa vrátili do izby. Nemohol som zaspáť. Celý čas som bol neveriteľne dojatý. Rozhodol som sa to všetko, čo som cítil, vyliať na papier. Napísal som Márii list, v ktorom som jej odovzdal celý svoj život - svoju priateľku, bojové umenia, svojich priateľov, celú svoju budúcnosť, všetky plány, ktoré som mal. Ten list som vložil do vrecka a až potom som zaspal.

Na druhý deň sme navštívili vizionárku Vicki. Krásne nám rozprávala o Božej Matke, o Máriiných posolstvách pre svet. Prekvapivo zakončila slovami:

„Ak chce niekto Božej Matke niečo konkrétne povedať, dnes večer, keď ku mne príde, jej dám informácie od vás. Preto ak niekto chce, nech to napíše a dá mi to, a ja jej to odovzdám.“

Rýchlo som siahol do vrecka a ako prvý som podal Vicki svoj list.

Vrátil som sa domov do Poľska v stave neobyčajného duchovného prebudenia. Neprestával som sa modliť ru-

ženec, začal som sa postiť o chlebe a vode, vypol som televízor, hudbu... Moji rodičia boli vtedy na duchovných cvičeniach Oázy rodín. Zatelefonovali mi a pýtali sa, ako tam bolo. Povedal som, že to nedokážem opísať. Navrhli mi, aby som za nimi prišiel a všetko im porozprával.

Bolo tam asi šesťdesiat ľudí – rodiny s malými deťmi a dvaja kňazi. Keď som začal hovoriť o Medžugorí, bolo okolo 22.00. Rozprávanie som skončil asi okolo polnoci. Rodičia sa pozerali na mňa takým pohľadom, akoby videli ducha. Prítomní kňazi, ktorí ma poznali, boli šokovaní. Napokon som im povedal, že tam v Medžugorí som dostal od Božej Matky zvláštnu požehnanie, ktoré mám odovzdať všetkým, aby sa obrátili a prijali Božie požehnanie. A ak chcú, môžem im to požehnanie odovzdať. Kňazi sa na mňa pozerali... Predstavte si: chlapík príde nevedno odkiaľ a chce odovzdať nejaké požehnanie. Rodičia tiež príliš nevedeli, čo sa deje. Bolo tam niekoľko desiatok manželských párov, ktoré to všetko počúvali pri kávičke. A zrazu nastal neskutočný šum. Ľudia utekali po ďalšie manželské páry, začali budiť deti (o polnoci), prichádzali celé rodiny. Ja som na nich kládol ruky, požehnával som ich. Čo sa tam dialo? Toľko pokoja a radosti v srdciach toľkých ľudí...

Keď som sa vrátil domov, preberal som zrnká ruženčeka jedno po druhom. Nenudil som sa. Nemohol som sa nasytiť modlitbou. Cítil som neskutočnú radosť, šťastie a pokoj srdca. Obzvlášť neobyčajný bol pokoj srdca, dar Ducha Svätého od Márie, Kráľovnej pokoja. Videl som, že stíšenie zmyslov, ktoré som získal počas meditácie zenu, je úplne iný zážitok než pokoj srdca, ktorý daruje Svätý Duch.

O dva dni mi zatelefonoval priateľ a hovorí: „Už tri dni trvá sústredenie karatistov, ktoré si mal viesť. Kde si?!“

Naozaj som na to úplne zabudol. Zbalil som si do batocha kimono a odcestoval som. Na tréningu sa na mňa všetci pozerali s úžasom, lebo k čiernemu opasku na kimone som si priviazal ruženec. Nič nepovedali - možno z úcty a možno zo strachu, že dostanú pokarhanie za hlúpe posmešky, ale ich výrazy tváre boli zvláštne. Viedol som tréning ako obyčajne, ukazoval som im, ako možno na päťdesiat rôznych spôsobov niekoho zabiť, a potom som vytiahol ruženec a povedal som, že dnes nebude meditácia, len im poviem o láske Pána Boha ku každému z nich a o tom, kým je Božia Matka. Najzaujímavejšie bolo, že ma počúvali dve hodiny a napokon chceli všetci prijať požehnanie Božej Matky. Kládol som teda na nich ruky a odovzdával som požehnanie. Modlil som sa nad nimi.

Veľa by sa dalo rozprávať... Keďže v mládežníckom prostredí v Bydgoszczi som bol dosť známy, začali ma pozývať na rôzne duchovné cvičenia. Ohlasoval som slovo, hovoril som o Medžugorí, o Márii. Veľmi veľa ľudí sa obracalo až do takej miery, že sme začali organizovať púte do Medžugoria - len pre mládež. Vytvorili sme medžugorské skupiny Božej Matky, kde sa mládež modlila tri časti ruženca denne a v stredu a piatky sa postila o chlebe a vode. Diali sa veľké veci, boli znamenia a úžasné zázraky obrátení.

O niekoľko mesiacov neskôr, keď som bol v Debkách neďaleko Žarnovca, som intenzívne cvičil karate. Uvedomil som si, že keď používam techniku karate, preniká

ma zlovestný nepokoj nevedno odkiaľ. Tréning, ktorý mi kedysi prinášal obrovskú radosť, sa teraz stal pocitom nepochopiteľného strachu a nepokoja. Stratil som pokoj srdca a radosť, ktorú som mal vďaka modlitbe. Nevedel som si s tým poradiť.

Vedel som, že neďaleko je kláštor benediktínok. Raz som ich navštívil. Na vrátnici som povedal, že by som sa chcel porozprávať s nejakou múdrou sestrou. O chvíľku ku mne prišla jedna zo sestier, ktorá sa na mňa pozrela, usmiala sa a povedala: „Čakala som na teba.“ Sadli sme si v izbe a začali sme sa rozprávať tak, akoby sme sa poznali od večnosti. Napokon mi povedala: „Počúvaj, Božia Matka má pre teba úžasný plán, ale bojové umenia, ktoré trénuješ, sú prekážkou. Rozhodnutie je na tebe.“

Bol som šokovaný. Myslel som si, že budem privádzať k Božej Matke mužov, ktorí by sami od seba nikdy do kostola neprišli, a bude to dobrá forma evanjelizácie, aby som ich bojovými umeniami viedol ku kresťanstvu. Ale ona len krútila hlavou a hovorila: „Nie, sú to dva rôzne zdroje sily a nemožno ich spojiť. Nemôžeš byť kresťanom a zároveň budhistom. Nemôžeš niekoho trénovať vo veľmi brutálnych technikách boja a zároveň sa otvárať moci Ducha Svätého, ktorý je pokojom, nehou, príjemnosťou úplne bez agresivity.“

S ťažkým srdcom, ale s veľkou Božou milosťou som teda urobil rozhodnutie, že sa vzdám bojových umení. Prišiel som do Bydgoszcze. Zvolal som valné zhromaždenie zväzu a vzdal som sa miesta technického riaditeľa. Nevedel som, čo bude ďalej, ale moje rozhodnutie bolo neodvolateľné.

Odvtedy uplynulo už pätnásť rokov. Naďalej sa priateľím s mnohými ľuďmi z tohto prostredia. Celý čas držíme spolu. Moji najbližší priatelia, s ktorými som mnoho rokov trénoval, sú dnes v Bydgoszczi evanjelizátormi. Jeden je v prostredí biznismenov, druhý už netrénuje bojové umenia - vzdal sa ich v prospech bojových športov. Má v Bydgoszczi veľmi silnú sieť klubov taekwondo a tam medzi mladými propaguje cestu kresťanského života.

Na záver môjho rozprávania: Božia Matka ma čoraz hlasnejšie volala, aby som sa jej odovzdal. Bolo to z mesiaca na mesiac čoraz silnejšie, čoraz mocnejšie, ale vždy len: „Ak chceš. Nemusíš, len ak chceš.“ Veľmi jemne, tíško, aby ma nevyľakala, aby nenarušila moju slobodnú vôľu, sa pýtala: „Chceš byť navždy môj, len pre mňa? Ak nechceš, budem ťa milovať, budem ťa požehnávať, dám ti šťastnú rodinu. Ale ak chceš byť mojím milovaným kňazom, budeš najšťastnejší.“

A to sa aj stalo. O rok som vstúpil do saleziánskej kongregácie...

Vo veľkej skratke som vám rozpovedal históriu svojho povolania. Panna Mária ma mnoho rokov vedie v rehoľnom živote. Zažil som veľké boje so satanom, ale Mária ma nikdy nesklamala. Vždy bola, je a bude pri mne. Príde po mňa vo chvíli smrti, aby ma priviedla k nebeskému Otcovi tak, ako to každý deň robí už tu na zemi - pri modlitbe. Jej prevaha nad satanom je zdrvivúca. Tak veľmi to vidím v službe oslobodzovania a pri exorcizmoch... V službe oslobodzovania vidím, že najkrajšie uzdravenia nastanú vtedy, keď o ne prosí Ježiša a Ježiš ich uskutoční. Dáva nás do jej náruče. A zároveň vidím, ako strašne

sa jej satan bojí. Urobí všetko, aby ju odstránil zo života a srdca každého Božieho dieťaťa. Vidím, že tak ako v pozemskom živote sú vzťahy v rodine najkrajšie vtedy, keď má dieťa milujúcu mamu a ocka, v duchovnom živote sa dieťa najkrajšie rozvíja, keď má milujúceho nebeského Otca a najúžasnejšiu Matku Máriu. Vtedy je najbezpečnejšie.

I.

**Pochopiť
seba samého
alebo
Kým si, kresťan?**

Sme deťmi večnosti. Ešte pred stvorením sveta si Ťa Boh, náš Otec, vysníval ako jedinečného a absolútne neopakovateľného. Stvoril Ťa pre seba, takého, aký si, zamiloval si Ťa od počiatku a miloval Ťa po celú večnosť. Taký ako ty nikdy nikto nebol a nikdy už v celých dejinách vesmíru nebude. Máš neuveriteľnú hodnotu a dôstojnosť. Sestra Faustína hovorila, že každá duša je iný svet. Otec chce mať s tebou jedinečný a neopakovateľný vzťah v intimite, ktorá prekračuje tvoje najodvážnejšie očakávania. Vybral si Ťa ešte pred stvorením sveta, aby si bol svätý a nepoškvrnený pred jeho tvárou. Označil Ťa z lásky pre seba ako svojho milovaného syna a dcéru z kráľovského rodu; syna, dcéru dokonale podobných jemu, Kráľovi vesmíru, stvorených na jeho obraz a podobu. Preto keď sa rodiš v pozemskom čase, máš v živote jeden najdôležitejší cieľ: pripraviť sa na večnosť s Bohom, ktorá bude taká úžasná, že ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani tvoje srdce nedokáže pochopiť, čo Boh pripravil pre tých, ktorí ho milujú. Tak hovorí svätý Pavol a on vie, čo hovorí, lebo bol prenesený do neba a videl, a počul slová z neba. Vo chvíli svojej smrti sa vrátiš k Bohu, k Otcovi, k najnežnejšiemu z otcov. Vrátiš sa do

večnosti, vrátiš sa domov. Večnosť je tvoj dom, atmosféra, pre ktorú si bol stvorený. Nebol si stvorený pre zem, ale pre nebo. Preto sa toľkí z nás nedokážu nájsť v živote na zemi, a to najmä vtedy, keď čoraz hlbšie vstúpia do blízkeho vzťahu s Bohom. Začínaš cítiť, že svet ti nerozumie, a ty čoraz menej rozumieš svetu. Prečo? Lebo sa čoraz silnejšie dotýkaš inej skutočnosti. A začínaš chápať, že naozaj nie si z tohto sveta. Začínaš túžiť po Bohu, po svojom dome vo večnosti. Čas na zemi je ti daný ako čas, v ktorom je najdôležitejším cieľom poznávať lásku Otca, Syna a Ducha Svätého, zamilovať sa do každého z nich z celého srdca, zo všetkých síl a z celej duše, aby si bol vo chvíli smrti pripravený na zasnuby s Bohom na večnosť a na návrat do Otcovho domu. Čas na zemi je čas duchovných zasnub, čas prípravy na svadbu s Bohom. Podstata nášho duchovného života je teda túžba, aby sme sa čo najsilnejšie a najúčinnnejšie otvorili Božej sile lásky, ktorá má moc premeniť nám život a dať nám vytúžené šťastie. Keď sa takto otváraš jedinečnej dobrej zvesti o Bohu, ktorý je zamilovaný do teba a tvojho úžasného predurčenia na celú večnosť, musíš vedieť, že ťa čaká ťažký zápas s mocnosťami temnoty, ktoré urobia všetko, aby si neodhalil Boží plán pre teba, neprijal svoju úžasnú identitu a nežil víťazným životom vo svojom povolaní a fascinujúcom poslaní na zemi. Veľmi často to bude robiť tak, že bude klamať o tebe, o iných ľuďoch, bude falšovať obraz Boha Otca, bude ťa zotročovať ťažkými hriechmi. Bude ťa nabádať, aby si sa z nich nespovedal či sa spovedal zle, alebo sa neobťažoval s akýmkoľvek duchovným zápasom. V skutočnosti sa tvoj život môže